

„POÈMES ARMÉNIENS“

ԳՐԳՐԵ ՄԱՍԻՆ ԶԱՅՆՈՒՄՍ ԿԱՐՄԻՐՆԵՐ

—

Փարիզի «Petit Bleu» թերթը (8 օգոստոս) հետեւեալ յօդուածը նուիրած է Poèmes Arméniens գրքոյիկին որ վերջերս հրատարակուեցաւ եւ որուն մէջ ամփոփուած են Մայսն 28ի եւրկոյթիին արտասանուած հայ բանաստեղծութեանց թարգմանութիւններն ու պ. Կապրիէլ Մուրէի բանաստեղծութիւնը հայ բանաստեղծութեան ու զեղարուեստի մասին :

« Պ. Արշակ Զօպանեան ձեռնարկած է խումբ մը Հայերու գրամական աշակցութեամբ, հրատարակել ֆրանսական թարգմանութիւնը ինչ եւ նոր, զասկան եւ ժողովրդական հայ գրականութեան գլխաւոր հրաշակերաններուն : Ատի ծրագիր մըն է՝ գրանէրներու ամբողջ համարութեանն արժանի :

« Հայերը, կ'ըսէ պ. Զօպանեան, յաւակնուած թուին չունին ինչ ժողովուրդը յոյն ժողովրդին հետ բաղդադանելու, որ անցեալին « մէջ ամենէն մեծը եղաւ ժողովուրդներուն : « Բայց եթէ Հելլենը արեւմտեան քաղաքացիներէն է, հին հնոր, զինքնակրեալ է, Հայը « անոր ամենէն արի զինուորներէն մին է « եղած : Եւ անաղբար է որ անոր զերը — « խոնարհ բայց նշանակալից — անգիտացուի »

« Հայ արուեստագէտները բազմաթիւ են եւ րոպական մայրաքաղաքներու մէջ, ու մասնաւոր Փարիզ. ամենքն ալ շատ անձնուէր կը թուին իրենց ազգին գրականութիւնն ու արուեստը ծանօթացնելու ձեռնարկին : Վերջերս հայկական արուեստի երեկոյթ մը խումբ մը գրաւորներու եւ արուեստագէտներու կողմէ կողմանկարգուած, արուեստ. Սայ-տէ գ'Ակիւր-քիլիթէօրի մէջ, պ. Լալիւի, Գոյէնի եւ Պէրարի նախագահութեամբ, եւ պ. Կապրիէլ Մուրէ այնտեղ արտասանած է շատ արդարադատ բանաստեղծութիւն մը հայ բանաստեղծութեան եւ արուեստին վրայ, որ այս հատորին սկիզբը հրատարակուած է :

« Իր սկզբնաւորութեանը մէջ աւանդավիւ պայնի, կ'ըսէ պ. Մուրէ, յետոյ զիւցազնաւ « կան՝ Մովսէս Մորեանցիով, ու Հայոց Հոս « մերուն է, Դադար Փարսիզիով ու Նիշնիով, « հայ գրականութիւնը յետոյ կրօնական է, « բաղդդ, զմայլելիօրէն անարատ ու լուսաւ « ար, տաանրուերորդ զարուն, այն կարճաւ « տեւ գաղարի միջոցին երբ հայ ժողովուրդը « կարգաւ վայրկեան մը խաղաղութեան ու « բարօրութեան վաղանցուէր զրջան մ'ունեւ « նայ, անոր մէջ Արեւելքի տար ու ծագկեալ « երեւակայութեան բարախելը կը զգացուի :

« բայց հոգեբանական սուր վերլուծման մը եւ « խորին զգայնութեան մը մէջէն՝ որոնց հաւ « մարտէք ժիւ եւ ժիւ դարերու իտայացի ու « ֆրաման միտքեականներու մէջ միայն կա « ընդ է գոնեւ : »

« Հին ու նոր հայ բանաստեղծներու եւ ժողովրդական բանաստեղծութեան այս հաւաքածուին մէջ, որ շատ չափեան ծաղկաքաղ մըն է, կան շատ մը քերթուածներ ճշմարտագէտ համոզ :

« Կան այնտեղ՝ մասնաւորապէս՝ Գրիգոր Նաւակացի վանականէն՝ որ ժ դարուն ապրած է՝ աղօթքներ կ'շուաւոր արձակով, որոնք միտքեական հրաշքի արտասովոր աղաղակներն են հաւակտեւական (ժիւ գար), որ զխաւորապէս սերը երեկն եւ զոր իր հայրենակիցները սուրբերու կարգը զասած են՝ անոր ներշնչման քաղցրութեանը համար, քերթուածներ՝ բանաստեղծութեամբ լեցուն, թէպէտ քիչ մը լայկան :

« Ժողովրդական երգերը, մեծ մասամբ, պանդխտութեան երգեր են, . . . ամենքն ալ՝ արտայայտական խորին զօրութեամբ մը :

« Եւրոպայէ, նոր բանաստեղծներու գործերուն մէջէն ուշադրաւ են իրաշատու Արօվեանի « Երեւանի թերթը » (1840), պատկերներու ապշեցուցիչ յանգչումութեամբ մը եւ սաստիկութեամբ մը, ու պ. Արշակ Զօպանեանի « Որօր » մըր Հայաստան մօրը համարը, զոր որ մը Փարիզի մէջ արտասանեց տիկին Մելկոն-Վէպեր, եւ որուն ներշնչումը ստաթիկ յուզէ է : »

« Պրիւսիայի « Փրէթի Պիէտն » (10 օգոստոս) կը գրէ հետեւեալը. « Ամբողջ Եւրոպայի ալքը քանի մը տարիէ ի վեր Հայաստանի վրայ սեւեռած է, այդ ողբերգական երկրին, ուր քաղցր կը յանդիման քարքերուն : Եւրոպայի ճանչնար զայն. հայկական հոգին երբորդին անձնաթի է իրեն, Պ. Զօպանեան ուզած է զայն ճանչնել անոր : Այդ նպատակով համարմբած է ամենէն յատկանշական քերթուածներէն մէկ քանին հայ հին եւ նոր գրականութեան, կրօնական երգեր, ընդդիմունք երգեր, սիրոյ երգեր, կան ստորոյ մէջ որ գմայլելի են : Ամենքն ալ ունին տարօրինակ ու մասնաշատով ոճ մը, որ մեղի շատ լաւ ցոյց կուտայ ինչ որ կայ իրենցատիպ հայ զգայնութեան մէջ :

« Այս հաւաքածուին սկիզբը պ. Կապրիէլ Մուրէի մէկ նշանաւոր ուսումնասիրութիւնը կը գտնուի »

* *

Պ. Զօպանեան ստացած է համակրական երկտողներ բազմաթիւ եւ րոպացի անձնաւորութիւններէ, — պ. Ա. Միլլան, նախկին նախարար վաճառականութեան, Ա. Բէնաթ, էնսիկլիքի անգամ, Լիւտովք ար Գոնթանաօն, Հանրի ար Բէնէիէ, Բոլ Ստան, որ « կը յայնէ

իր հիացումը, գործվագին շնորհակալութիւնս ներու եւ արտագին մաղթանքներու հետ», կոմս Ա. Վանասայ, որ իր ջերմ շնորհակալութիւնները կը յայտնէ այդ «նշանաւոր բանաստեղծութիւնները» ստացած ըլլալուն, և Փոլ Լուպէ, որ «իւր շնորհակալութիւնը կը յայտնէ իրեն զրկուած ըլլալուն համար Poèmes Ar-méniens գրքոյկը՝ զոր պիտի կարդայ մեծ հաճոյքով», Ա. Հուգօ որ Լընէ եւ Հանրի Լաֆոնթէն՝ պիւճիքացի ծերակուտականները, ժան Պերթըրուս, ծանօթ ֆրանսացի վիպասանուհին, օր. Ալիս Սթոն Պլաքուէլ ամերիկացի հայասէր քերթողուհին, եւն։

Պ. Հ. Ռ. պ. Լինչ, Հայաստանի վրայ երկհասոր հոյակապ ստեղծագործութեան հեղինակը, կը գրէ.

«Ընդունեցայ հայ բանաստեղծութեանց ձեր փոքրիկ սիրուն հատորը եւ կը համարձաւ կիմ ձեզի մատուցանել անկեղծ շնորհաւորութիւններու ու արտագին շնորհակալութիւններու» :

Պ. Ա. Պարպիէ ալ Մենար, ծանօթ արեւելագետն ու Արեւելեան կնիզանի Լեզուաց վարժարանի Տնօրէնը, կը գրէ .

«Հայակապեան շնորհակալութիւններս կը յայտնեմ հայ քերթումածներու վայելչագեղ թարգմանութեանը համար եւ արտաքին յայդուութիւն կը մաղթեմ հայ գրականութեան գործերու շարքին՝ որուն պ. Չօպանեան իր աշուտը պիտի կցէ» :

Տր. Մարտրիւս, «Հագար ու մէկ գիշեր»ներու հանճարեղ թարգմանիչը եւ արկին Մարտրիւս, նուրբ ու ջղուտ բանաստեղծուհին, կը գրեն.

«Տիկին Մարտրիւս եւ Տր. Մարտրիւս իրենց բոլոր շնորհակալութիւնները կը յայտնեն այն ծիրանիվառ ու նուագաւոր քերթումածներուն համար զոր իրենց զրկած է պ. Չօպանեան եւ որոնց մէջ մասնաւոր քաջնայացմամբ մը նկատեցին «Հիւանդանոցը, եւ Որօր»ը, որուն մէջ «մորթիներու նման կ'ոռնան երկայն անյուստութիւններ» :

Տր. Մաքս Նորստու, հանրածանօթ քննադատը, կը գրէ .

«Սիրելի եղբայրակից, շնորհակալ եմ ձեր շատ շահեկան գրքին համար. մէկ բան ունիմ միայն անգագրելու, — շատ կանգն ըլլալը միտքովորդական բանաստեղծութիւնները գմայլելին և Պատմական բանաստեղծներու եւ գրաւգէտներու կողմէ գրուածները չափաւոր են եւ յարգելի, երբեմն իրականապէս ինքնատեղ, — որքան ալ մարդ տախկանտ ըլլայ հրաժարել սրբաշախիպան հրապրոյթին և Իուր հայրենասէրի գործ եւ որ կատարած էք՝ ձեր բանաստեղծութեան գանձերը ճանչնելով և Ահա պատուա-

կան եղանակ մը՝ իր ժողովրդին եւ իր հայրենիքին ծառայութիւն մատուցանելու :

«Արտագին համակրութեամբ, ձեռքերնիջ սեղմելով,

Մնամ ձերոյ անձնուէր
Տր. Մ. ՆՈՐՏԱՍԻ

Պ. Ռեմի ալ Կուրմոն, ֆրանսացի մեծ գեղեցկագէտը, կը գրէ .

«Սիրելի եղբայրակից,

«Մեծ հաճոյքով կարգադրեմ ձեր հայկական փոքրիկ ծաղկաքաղը և իյդ անծանօթ քերթումներն ֆրանսական գեղեցիկ քերթուածներ հանել էք :

«Հաճեցէք դիտելու ձեր անձնուէր եղբայրակիցը,

Ռ. ՏԸ ԿՈՒՐՄՈՆ

Կոմս Անճէլօ ալ Կուպէրնաթիս, իտալացի մեծանուն իմաստասէրն ու արեւելագէտը, կը գրէ .

«Սիրելի եղբայրակից,

«Կը փութամ շնորհակալութիւնս յայտնել ձեր թանկագին գրքին համար և Այնքան շահեկան է ան որքան կարեւոր և Պիտի ծանուցանեմ դայն անտարակոյս «Հելլենո-լատին քաղաքակրթութեան Բրոնիկ»ին մէջ, զոր կը հրատարակէ Հելլենո-լատին ընկերութիւնը, Հռոմի մէջ հիմնուած ապրիլ 22ին, Որպէս զի գաղափար մ'ունենաք այդ ընկերութեան եւ մեր «Բրոնիկ»ին վրայ, թիւ մը կը զրկեմ ձեզի՝ ինչպէս եւ ընկերութեան մասին այս օրերս հրատարակուած տետրակը, որուն մէջ պիտի գտնէք կանոնադրութիւնը եւ տեղեկութիւններ որոնք ձեզ թերեւս պիտի հետաքրքրեն և Շատ զոհ պիտի ըլլալի եթէ Հայերը ուզէին մեզի հետ քալել և Յարաբերութիւնները զոր Հայրենասէր միշտ ունեցած է Յունաց եւ Հռոմի հետ, մեզի քաղաք կուտան որ անոնք մտնեն մեր Նիկապոլիցութեան մէջ, որ անուշաւ կը համակրի հայկական ազնիւ դատուն :

«Կը հաճե՞ք արդեօք սիրելի պարոն, ոչ միայն մեր ընկերութեան անդամակցել, այլ եւ Փաւրիգի մէջ կազմել՝ այնտեղ քնակող հայ արուեստագէտներուն, գրագէտներուն, մարդասէրներուն անդամակցելու, հայկական մասնաճիւղ մը հելլենո-լատին ընկերութեան» :

Ձերոյ անձնուէր եւ շնորհապատու
ԱՆՃԵԼՕ ՏԸ ԿՈՒՐՄՈՆ

Պ. Չօպանեան հետեւեալ նամակը զրկեց ի պատասխան պ. ալ Կուպէրնաթիսի նամակին :

«Սիրելի վարպետ,

«Շնորհակալ եմ ձեր սիրուն նամակին համար որով անգամ մը եւս կը վերանորոգէք ձեր թանկադին համակրութիւնը հայկական դատին

նկատմամբ: Ընտրեալիս եմ նաեւ՝ Հելլենո-լատին ընկերութեան մասին խօսող տեսարկն ու ձեռք «Գրոնիկէն» ինծի գրկած ըլլա՜նուդ համար: Կը շնորհաւորեմ ձեզ այդ մեծ ու ազնիւ գործին համար զոր հիմներ էք եւ որուն պիտի մասնակցին անշուշտ ամէն անոնք, ինչ ջնդի ու պատկանին, որոնք գրեան ինչ որ մտքդ թելներ կը պարտի հելլենո-լատին հաստատին:

« Իմ մասին, պատկանելով ժողովրդի մը որ զարեւր է վեր Արեւելքի մէջ հելլենո-լատին քաղաքակրթութեան յառաջապահը կը ներկայացնէ, նուրբական պարտականութիւն մը կը համարիմ ձեր նիդակակցութեան անդամակցել: »

« Զեմ Գրոնիկէնի մէջ խոստանալ որ փա-րիզի մէջ պիտի կարելի ըլլայ կազմել հելլենո-լատին ընկերութեան հայկական մասնաճիւղ մը: Հայերը, որ այս վայրկեանն, իրենց պատմութեան ամենէն ծանր տազնապնեղէն մին կ'անցընեն, տիրական ու դերակշիւ պարտականութիւնն ունին իրենց հաւաքական բո-լոր ֆանքերը նուրբի իրենց ազգին վտանգուած կեանքը պաշտպանելու եւ աշխարհի առջեւ «հայկական» քաղաքակրթութեան գոյութիւնը հաստատելու. պէտք է ուրեմն որ ամէն հայկա-կան խմբաւորում այս պահուս զուտ-ազգային կնիք մը կրէ՝ բայց զստա՜ն եմ որ շատ Հայեր տնտեսապէս պիտի անդամակցին ձեռ ընկե-րութեան: Իմ «Անալիստ» ամսագիրքիս մէջ որ Քարիզ լոյս կ'տեսնէ, ընդհուպ պիտի հրատարակեմ յօդուած մը ձեր ընկերութեան նպատակը պարզելու եւ հայրենակիցներս հը-րու իրելու համար որ անոր անդամակցին: »

« Եւ ապա՜նով եմ որ հայկական դատը հզօր նեցուկ մը պիտի գտնէ հելլենո-լատին ընկե-րութեան մէջ, որովհետեւ հայկական գատը պաշտպանելը՝ արեւմտեան քաղաքակրթու-թեան ու մասնաւորապէս հելլենո-լատին քա-ղաքակրթութեան դատը պաշտպանել է: »

Պ. ար. Գուպերնաթիս պատասխանեց հե-տեւեալ երկուսովով.

« Գրեմք թէ սրտանց համակիր եմ ձեր գաւ-տին: ո՛ր մէկ ստիժ պիտի չփայտցնեմ դաշ-նապաշտպանելու համար: հելլենո-լատին ընկե-րութիւնն ալ պիտի հսկէ մեր Արեւելքի յա-ջապահին շահերուն: »

•••

Ահաւասիկ հելլենո-լատին ընկերութեան (Societa Ellenica-latina) կանոնադրութեան զը-խաւոր յօդուածները.

« 1. — Հոռոմի մէջ կազմուեցաւ. պ Անճէյօ րը Կուպէրնաթիսի նախագահութեամբ եւ անորե-նութեամբ, « Հելլենո-լատին միջազգային ըն-կերութիւնը », նպատակ ունենալով հելլենա-

կան եւ լատինական քաղաքակրթութեանց պատկանող ժողովուրդներու բարոյական եւ մտաւորական շահերը պաշտպանել, այդ բոլոր ժողովուրդներուն մէջ արթնցնել հելլենո-լա-տին համեարին ամենէն թանկեղէն յատու-թիւնները, օգնել անոնց ուսումնասիրութեանն ու աշխատութեանը, անոնց համեմատութիւնը գիւրացնել, անոնց կապերը սեղմել, անոնց յարաբերութիւններն աւելի համակրական եւ անոնց մտաւորական արտադրութեանց փոխա-նակուելու աւելի զիւրիւր դարձնել, աւելի հե-ռուն տանել եւ աւելի լայնօրէն տարածել ծանօթութիւնն ամէն արտաշայտութեան որ կը վկայէ կենսունակութիւնն ու իտեականութեանն այն ժողովուրդներուն որոնք ինչ Հե-լլեններուն եւ առաջին իստական ժողովուրդ-ներուն հիմնած քաղաքակրթութիւնն ընդգը-կած են: »

« 2. — Ընկերութիւնը ոչ մէկ «քաղաքական» կամ «նշխական» նպատակ չունի, այլ միայն զազգափարական նպատակ մը: Հելլենո-լատին ժողովուրդներուն քաղաքակրթութեան յատկ աւելի մեծ ամբողջութիւն մը տալով, անոր աշխա-տութեանն աւելի ուժեղ եւ աւելի գիտակից գործընել ֆանալով, ընկերութիւնը չի ձգտու-թ՝ եւ է հակառակութիւն ստեղծել մեր քա-ղաքակրթութեան պատկանող ժողովուրդնե-րուն եւ տարբեր քաղաքակրթութեան պատ-կանող ժողովուրդներուն միջեւ, ո՛ր այ ոտի-քին մէջ, մեր սեծ աւանդութեանց փոքրը մեր պատմական նկարագիրը, մեր հզօր ան-հատականութիւնը, արնայալ ինչպէս աւ երեւ-ւան հուզում եւ ինքզնիքը կը հաստատէ՝ արուեստի, գիտութեան, բանասիրութեան եւ կենսութեւ մէջ: »

« 3. — Ընկերութեան գործունէութիւնն իր ողն որութեան զիսաւոր կեդրոնը պիտի ունեւ-նայ Հոռոմի մէջ, մեր քաղաքակրթութեան այդ alma mater (անաբաւ մայր): »

« 4. — Տարին տասը Ֆրանքի դուստր վճա-րող անդամներուն անունները պիտի հրատա-րակուին առաջին եռամեային թիւերուն մէջ « Հելլենո-լատին քաղաքակրթութիւնն Փրոնի-կին », որ պիտի լոյս տեսնէ Հոռոմ ամիսն երկու անգամ, իտալերէն, ֆրանսերէն եւ սպաներէն, (եթէ բացառաբար որեւէ լեզուով յօդուած տուող լրագր, անոր պիտի կցուի իստա-լերէն կամ ֆրանսերէն իւրազմանութիւնը: »

« 5. — ... (Հոռոմի դուրս հիմնուած) տեղա-կան մասնաճիւղերը իրենց նախագահին կամ ատենադպրին միջոցով ընկերութեան կեդր-վարչութեան պիտի տեղեկութիւն տան մտաւոր կեանքի ամենէն ուշադրաւ արտաշայտու-թեանց վրայ որ պիտի տեղի ունենան իրենց ընկերական գործունէութեան յարուստ միջա-

վալային Աջջ, անդուէն որ Կելլենո-լատին հոռո-
նարին վերադարձրման օչ մէկ նշանը աննշմա-
րիլի չանցնիս Միջավայրին համեմատ, եւ երբ
առիթը ներկայանայ, ամէն մասնահեղ ընկե-
րութեան ներշնչած արիական գաղափարին
համաձայն, իր յարմար դատած մասնաւոր գոր-
ծուէնութեան ըլլոր միջոցները պիտի նարէ
եւ, զորոքած որպէս զի վառ պահուի չհետաքը-
քութիւնն այն հասարակութեան մէջ ուր կը
գործէ, ոչ միայն Հելլենո-լատին ընկերութեան
անդամներուն թիւը բազմապատկելու, այլ եւ
խանդավառութիւն յառաջ բերելու համար մեր
քաղաքարթութեան պատիւ բերող ամէն գործի
մասին, զայն զիւրացնելու, անոր օգնելու
եւ զայն ճանչցնելու համար ։

Երբ ընկերութեան նւթական միջոցները
գործունէ, մըցումներ պիտի հառադուեն
մըցանակներ տալու համար հելլենո-լատին
այն երիտասարդներուն որոնք աշուտաբար
գրաբանութեան կամ գիտութեան մէջ մեծ
յաջեր պիտի ներշնչեն եւ ամենէն աւելի
խթախութեամբ աբժանի պիտի նկատուին ։

• •

Հնկերութեան անգամակցիլ ու գողները պէտք
է դիմեն հեղեհալ հաղցին.

M. Angelo de Gubernatis
Ij, Via S. Martino al Macao, Rome

Տարեկան անդամագրութեան և տարբեր ֆրոնդ
և անդամ գրաւոր և ֆրոնդի ընկերութեան օր-
հանք, որ գրական շատ ճոխ պարունակու-
թեամբ թերթ մըն, Chronache della civiltà
ellenop-latina.

• •

Կը հրաւիրենք այս գեղեցիկ ծրագրով ընկե-
րութեան անգամակցիլ՝ այն ըլլոր Հայերը որ
գլխին ինչ որ կը պարտի հայ ազգը՝ մասնա-
ւորապէս՝ յայն եւ լատին գաղաքարթութեան,
որուն կաթովը հնաժէն Հայութիւնը գարեթի
վերս ընկերութեան հիմնադրել մեծ պատիւ մը
կ'ընէ մեր ցեղին՝ զայն հելլենո լատին բնա-
նիւնի ձոցը հրաւիրելով լատինացի վայելչո-
րէն պատասխանել այդ հրաւերին։ Եթէ կ'ու-
զենք որ քաղաքարթութեան աշխարհը Հայը ճանչ-
նայ եւ զայն յարգէ, մենք ալ պէտք է քաղա-
քարթութեան աշխարհին մասնաւորապէս, ընկերա-
կան մեծ ձեռնարկներուն հետաքրքրուող ու
գործակցող մտերմութեան մէջ գոյութիւնն ա-
պացուցանենք։ Մեր ըլլոր «մասնաւորական»

ները պէտք էր պարտը համարէին անգամ
գրուել այս ընկերութեան։ Բայց ուր է Հայէ
աւելի այս ընկերութեան անդամ գրուելու
պարտը ունին վենետիկի Միթթաքանները,
որոնք ոչ միայն յոյն-լատին քաղաքարթութե-
ան մասնաւորագործութեան կ'ազմուած յայտ
թաղական ժողովրդին երկգարեան արդիւն հիւ-
րասիրութեան օգտուած հաստատութեան փը
գտակներն են ։

ՉԱԽԱՐԿ

Ուզեցի ըզգեղ սէգ ու անընտել,
Ուզեցի մաղերը ովկէսնին խափ
Ալիքներուկ պէս ձեռքիս առաջ ցողոյկի.
Ուզեցի քաղաքը հըզօր ու վարձ ։

Ուզեցի անդուստի քեզ իբրեւ կորեւն
Իմ փառքանիւնը ցառումէն ձընած,
Որպէս զի գոչեմ սքողմս « Եղբայրութիւն »
Երբոր թարթափին աչքերս քննած ։

Որպէսզի սիրեն, զոգալով ւ ըզգեղ,
Որպէսզի ուժիդ շընորհքիդ ներքեւ
Իմ թշնամիներս՝ մարգերը ընկնեն ։

Եւ մեծնայ հասակը ամբողջին վերեւ,
Եւ երգին անունը միաբերան
Եւ ճանչնան զիս վրայ, որդիս աննըման ։

ԲԱՐՈՒԹԻՆ

Երբեմն Գալուստին չըզգի փայլակներ
Հողիէ կ'անցնին, Ռեժոն, ինք իր վրայ
կըքած, կը ցընցուի յանկարծ, կ'ելլաք վեր
Եւ հողին հետ որ անհանձն կը գրաւայ

Ինքզինք կը չափէ... Կը բաղուին ինքնին
Հորիզոնները խոյսնելու առջեւ
Թեւերը հողին մէջ կը մըլթրեցին
Եւ կը քարծրացնեն երկրի՝ մըլթր մընչեւ

Ոսկիի ձոյլեր... կը դարբնեմ սուրբը
Անթիւ, անհամար եւ ամէն ձեռքի
Մէջ հատ մ'անոցմէ երբոր կը ծագի՝

Կը մըղմը բանակս, Ինձմով անգեհեւր,
Լեռն ի վեր հակայ յաղթանակներուն
Դէպ ի Փառքն եւ զէպ ի Անմահութիւն ։

ՎԱՀԱՆ ՏԻՐԱՆՅԱՆ